

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 11/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PROFINEX engineering, s. r. o., Horná 41, Banská Bystrica, IČO 36044351, zastúpenej NEXUS advokátskou kanceláriou s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Káčer, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22 Co 134/2018 z 12. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PROFINEX engineering, s. r. o.,
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti PROFINEX engineering, s. r. o., Horná 41, Banská Bystrica, IČO 36044351 (ďalej len „sťažovateľka“), v tom čase zastúpenej advokátskou kanceláriou SKLEGAL s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej konal advokát a konateľ JUDr. Pavel Poliak, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 22 Co 134/2018 z 12. októbra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola po jej doručení pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V zmysle čl. X ods. 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľky 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom štvrtého senátu ústavného súdu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej stranou sporového konania vedeného Okresným súdom Poprad (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 24/2018, predmetom ktorého je rozhodovanie o žalobe žalobkyne [REDACTED] (ďalej len „žalobkyňa“) o určenie neplatnosti právneho úkonu. Okresný súd v označenom konaní na základe návrhu žalobkyne uznesením

č. k. 8 C 24/2018-40 zo 14. júna 2018 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým sťažovateľke uložil povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k výkonu záložného práva zriadeného v jej prospech k nehnuteľnostiam (špecifikovaným vo výroku označeného rozhodnutia, pozn.) vo vlastníctve, resp. spoluvlastníctve žalobkyne.

4. Proti uzneseniu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd (napadnutým) uznesením sp. zn. 22 Co 134/2018 z 12. októbra 2018 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom.

5.1 Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia, hoci žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom neosvedčila odôvodnenosť požadovanej súdnej ochrany vo veci samej, a preto nemohla preukázať ani potrebu bezodkladnej úpravy pomerov ako jednu zo základných podmienok nariadenia neodkladného opatrenia. Krajský súd vo svojom rozhodnutí podľa sťažovateľky prezumuje neplatnosť (žalobou napadnutých) záložných zmlúv, čo je *„v príkrom rozpore s ustálenou judikatúrou, ktorá preferuje výklad právnych úkonov v prospech ich platnosti miesto výkladu zakladajúceho ich neplatnosť“*, a žalobkyňa *„nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by minimálne osvedčoval jej tvrdenia, že údajne mali byť pohľadávky sťažovateľa zabezpečené záložným právom už uspokojené alebo majú byť údajne záložné zmluvy neplatné“*.

5.2 Sťažovateľka tiež argumentuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení riadne nevysporiadal s jej námietkou, že prvý výrok odvolaním napadnutého uznesenia okresného súdu je nevykonateľný, keďže záložné právo k pozemkom v ňom uvedeným bolo vykonané priamym predajom zálohu ešte pred nadobudnutím vykonateľnosti neodkladného opatrenia.

5.3 Napokon sťažovateľka uvádza, že krajský súd svoje rozhodnutie založil výlučne na obsahu SMS komunikácie medzi jej konateľkou a žalobkyňou, *„ktorá ani zďaleka neposkytuje ucelený obraz o skutočnej situácii medzi stranami“*, čo je *„v rozpore s kritériami formálnej a právnej logiky, nespĺňa ani minimálne požiadavky na presvedčivé, spravodlivé a nearbitrárne rozhodnutie“*.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 22 Co/134/2018-190 zo dňa 12. 10. 2018 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

2/ Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 22 Co/134/2018-190 zo dňa 12. 10. 2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3/ Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 390,50 EUR (tristodeväťdesiat eur päťdesiat centov) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

7. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

15. Podľa § 324 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

16. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

17. Podľa § 325 ods. 2 písm. d) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Sťažovateľka v danom prípade na základe argumentácie, ktorej podstata je popísaná, resp. citovaná v časti I (bod 5) tohto uznesenia, namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia, došlo k porušeniu jej v ústavnej sťažnosti označených práv.

20. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

21. V súvislosti so skutočnosťou, že sťažovateľka v posudzovanej veci ústavnou sťažnosťou napáda súdne rozhodnutie o neodkladnom opatrení, považuje ústavný súd v prvom rade za potrebné v súlade so svojou stabilnou judikatúrou poukázať na to, že skúmanie zákonom ustanovených podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je

predovšetkým vecou príslušných všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným (predtým predbežným, pozn.) opatrením veľmi zdržanlivo, a to vychádzajúc z právneho názoru, že zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov tohto druhu, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov, resp. strán konania nezasahuje konečným spôsobom (napr. IV. ÚS 82/09, IV. ÚS 332/2018). Ústavný súd preto meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie (resp. o opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu, pozn.) pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd teda môže zasiahnuť do rozhodnutia všeobecného súdu o neodkladnom opatrení iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 12/2018).

22. V preskúmvanej veci krajský súd, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľky, napadnutým uznesením ako vecne správne potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým bola sťažovateľke ako záložnému veriteľovi (v podstate) uložená povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve, resp. spoluvlastníctve žalobkyne, ktorá sa vo veci samej domáhala určenia neplatnosti právneho úkonu, záväzky z ktorého boli zabezpečené týmto záložným právom. Obsah uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie (o nariadení neodkladného opatrenia, pozn.) pritom ústavný súd v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal do úvahy pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu, keďže označené rozhodnutie prvoinštančného súdu a napadnuté rozhodnutie krajského súdu o uplatnenom opravnom prostriedku (odvolaní, pozn.) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

23. Okresný súd svoje rozhodnutie o nariadení neodkladného opatrenia (po tom, čo poukázal na jeho predbežný, resp. dočasný charakter, pozn.) odôvodnil najmä tým,

že žalobkyňa v konaní preukázala naliehavosť potreby dočasnej úpravy pomerov strán konania, keďže „zo strany... konateľa žalovaného (t. j. sťažovateľky, pozn.) sú jej a jej rodine adresované vyhrážky o výkon záložného práva, že príde aj o ďalšie nehnuteľnosti, kde sa majú podľa dohody s ním po výstavbe presťahovať“, a výkonom záložného práva zriadeného v prospech sťažovateľky by došlo (okrem iného) aj k zásahu do práva žalobkyne na obydlie, keďže by ním bol dotknutý aj rodinný dom, v ktorom žalobkyňa žije spolu so svojím manželom a štyrmi deťmi. Okresný súd v uznesení zo 14. júna 2018 tiež poukázal na skutočnosť, že zásah do práv sťažovateľky (v procesnom postavení žalovanej, pozn.) spojený s neodkladným opatrením nebude nenapraviteľný, keďže jej záložné právo zostane zachované a po zániku neodkladného opatrenia bude môcť byť realizované. Naopak, v prípade nenariadenia neodkladného opatrenia by v dôsledku výkonu záložného práva žalobkyne napriek jej prípadnému úspechu vo veci samej hrozila nenapraviteľná škoda.

24. Krajský súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia stotožnil a napadnutým uznesením ho ako vecne správne potvrdil. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj sťažovateľkou predloženej dokumentácie konštatuje, že označené rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci sťažovateľky nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu poskytol náležitú, logickú a presvedčivú odpoveď na všetky relevantné odvolacie námietky sťažovateľky a jeho právne závery nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem, a preto jeho rozhodnutie možno z ústavného hľadiska považovať za akceptovateľné.

25. Ústavný súd sa nestotožňuje s námietkou sťažovateľky obsiahnutou v jej ústavnej sťažnosti, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu, hoci žalobkyňa „ničím neosvedčila dôvodnosť priznania súdnej ochrany jej práva“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej krajský súd uviedol, že pri nariadení neodkladného opatrenia nie je potrebné jednoznačne preukázať oprávnenosť žalobou uplatneného nároku, ale postačuje jeho osvedčenie. Podľa krajského súdu táto podmienka vo veci sťažovateľky splnená jednoznačne bola, keďže obsahom spisu okresného súdu boli aj listinné dôkazy preukazujúce uzavretie zmlúv o pôžičkách medzi sťažovateľkou ako veriteľom a žalobkyňou, resp. jej manželom ako dlžníkmi, ako aj

uzavretie zmlúv o zriadení záložného práva k pozemkom vo vlastníctve (spoluvlastníctve) žalobkyne v prospech sťažovateľky na účely zabezpečenia záväzkov z týchto pôžičiek. Žalobou vo veci samej (v rámci konania o ktorej bolo neodkladné opatrenie nariadené, pozn.) sa pritom žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti dotknutých zmlúv o zriadení záložného práva (aj) s odôvodnením, že boli uzavreté „v rozpore s právnym poriadkom, za nápadne nevýhodných podmienok, v tiesni a pod nátlakom záložného veriteľa“.

26. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj výhradu sťažovateľky, že krajský súd vo svojom rozhodnutí prezumoval neplatnosť žalobou napadnutých zmlúv o zriadení záložného práva. Krajský súd totiž v napadnutom uznesení poukázal na dočasný charakter neodkladného opatrenia, ktoré *nerieši vzťahy medzi stranami sporu* definitívnym spôsobom, a výslovne uviedol, že „*až po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej bude možné ustáliť, či vyššie uvedené záložné zmluvy sú platné a môžu oprávňovať žalovaného na výkon záložného práva k zálohu*“. Krajský súd teda potvrdzujúcim uznesením poskytol predbežnú ochranu ohrozenému vlastníckemu právu žalobkyne bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vyjadroval k možnému úspechu žaloby (t. j. k rozhodnutiu vo veci samej).

27. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež namieta, že krajský súd sa riadne nevysporiadal s jej odvolacou námietkou, že prvý výrok odvolaním napadnutého uznesenia okresného súdu je nevykonateľný, keďže záložné právo k pozemkom v ňom uvedeným bolo vykonané priamym predajom zálohu ešte pred nadobudnutím vykonateľnosti neodkladného opatrenia. Krajský súd v reakcii na túto výhradu poukázal na to, že uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia bolo sťažovateľke doručované elektronicky 14. júna 2018, zásielku si prevzala 30. júna 2018 a vklad vlastníckeho práva v prospech nadobúdateľa zálohu bol príslušnou správou katastra povolený 29. júna 2018. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že údaje katastra sú hodnoverné, kým sa nepreukáže opak [§ 70 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov], pričom „*nemožno... vzhľadom na vyššie uvedené, vylúčiť, že skutočný stav je iný ako momentálne formálne v Katastri evidovaný a to obzvlášť, ak nemožno ani len pomyslieť na dobromyseľnosť nadobúdateľa, najmenej s poukazom na personálne prepojenie s konateľom záložného veriteľa... (napr. z dôvodu absolútnej neplatnosti prevodu, na ktorú*

sa prihliada ex offio)“. Ústavný súd považuje aj uvedené právne názory krajského súdu za ústavne konformné a nad rámec odôvodnenia napadnutého uznesenia dodáva, že podľa § 329 ods. 2 CSP je pre neodkladné opatrenie rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie, a pritom vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti v čase nariadenia neodkladného opatrenia okresným súdom (aj) podľa údajov katastra bola stále žalobkyňa.

28. Ako zjavne neopodstatnenú vyhodnotil ústavný súd aj ostatnú námietku sťažovateľky, že krajský súd založil svoje rozhodnutie len na SMS komunikácii jej konateľa so žalobkyňou, ktorá (podľa sťažovateľky) *„ani zďaleka neposkytuje ucelený obraz o skutočnej situácii medzi stranami“*. Z obsahu napadnutého uznesenia totiž vyplýva, že krajský súd v rámci odôvodnenia naliehavosti dočasnej úpravy pomerov strán sporu predmetnú SMS komunikáciu (ktorá má obsahovať vyhrážky konateľa sťažovateľky na adresu žalobkyne, pozn.) použil len ako podporný argument, keď poukázal na to, že táto bola podkladom na nariadenie neodkladného opatrenia v inom súdnom konaní týkajúcom sa sťažovateľky a totožných nehnuteľností. Za podstatnú v tejto súvislosti považoval krajský súd najmä skutočnosť, že sťažovateľka po vydaní uznesenia okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia vykonala záložné právo priamym predajom nehnuteľností špecifikovaných v prvom výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo podľa odvolacieho súdu len potvrdilo naliehavosť a opodstatnenosť dočasnej úpravy pomerov strán v podobe neodkladného opatrenia. Okrem toho krajský súd v napadnutom uznesení poukázal aj na to, že v podstate pri každom spore (aj nepriamo) týkajúcom sa vlastníckeho práva *„potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov vyplýva už z potreby zachovania stavu veci existujúceho tu v čase uplatnenia práva do skončenia konania o veci“*.

29. Na základe uvedených skutočností, sumarizujúc už vyslovené čiastkové závery, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu ani v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľky nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľkou označených práv.

30. Nad rámec uvedeného ústavný súd tiež poukazuje na svoj už opakovane vyslovený právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka primárne namieta, nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka (resp. strany) konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a záverov všeobecných súdov, vyslovovať porušenia základných práv a slobôd a nahrádzať tak rozhodnutia všeobecných súdov svojimi vlastnými (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

31. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu